

La gran riuada del 1962 va provocar més de 300 morts a Terrassa

Les pèrdues materials van ser milionàries: fàbriques senceres van quedar destruïdes i centenars de cases van quedar inhabitables

Així van quedar molts carrers de Terrassa a conseqüència de l'aigua. | A.T.

La Nit del 25 de setembre de 1962 l'aigua va fer estralls a Terrassa i altres poblacions del Vallès i del Baix Llobregat. Les rieres que travessen el municipi egarenc es van desbordar i van arrasar tot el que van trobar per davant. Només a Terrassa hi va haver més de 300 morts. A tota la zona afectada, la xifra va ser propera al miler. Les pèrdues materials van ser milionàries: fàbriques senceres van quedar destruïdes i centenars de cases van quedar inhabitables.

Entre les nou i les dotze de la nit van caure uns 225 litres per metre quadrat. La pluja de la muntanya va baixar en forma de riuada per les rieres, essent les més afectades la de les Arenes i la del Palau (l'actual Rambla, un dels principals eixos de la cocapital del Vallès Occidental).

El col·lector de la riera a la Rambla es va quedar petit i l'aigua va seguir el seu traçat natural. Algunes cases es van ensorrar per la força de l'aigua, que arrossegava persones, arbres, vehicles i fins i tot un autobús. Les fàbriques de la Rambla i la seva maquinària van quedar en bona part destrossades. En moltes es feia torn nocturn i es van convertir en la presó sense sortida dels seus treballadors, com també va passar amb l'estació dels Ferrocarrils.

Barriades arrasades

La zona de la riera de les Arenes va ser la més perjudicada de la riuada. Els centenars d'habitatges d'autoconstrucció que s'aixecaven en el seu llit van desaparèixer. Centenars de famílies ho van perdre tot.

La immigració espanyola dels anys cinquanta i seixanta i la manca de previsió de les autoritats del règim franquista havien propiciat el naixement d'aquestes cases, sovint construïdes de manera precària i en condicions d'inexistent salubritat.

Al barri de les Fonts la desgràcia va ser inevitable. Les aigües de la riera del Palau i de les Arenes s'unien a la riera de Rubí, desbordada i ferotge fins a la seva desembocadura al riu Llobregat. Tot això, en plena nit.

Incomunicats

La tempesta va amainar a partir de la mitjanit, quan van començar les tasques de socors en una Terrassa a les fosques, sense corrent elèctric i incomunicada: ni trens, ni carreteres transitables, ni telèfons, només la ràdio se'n va salvar. De fet, el mitjà radiofònic va ser el primer a vertebrar les ajudes, a través de Radio Barcelona i especialment gràcies al locutor Joaquín Soler Serrano.

Solidaritat i socors

L'allau de solidaritat per part dels terrassencs va ser la resposta immediata a la catàstrofe, la major que ha viscut Terrassa. L'alcalde, Josep Clapés, es va posar al capdavant dels socors i l'Ajuntament es va convertir en un improvisat alberg, que aviat es va quedar petit. Nombrosos edificis de la ciutat es van habilitar per acollir els centenars de famílies que havien perdut casa seva.

Amb els primers raigs de sol es va poder comprovar la magnitud de la tragèdia i iniciar en millors condicions la cerca de supervivents i la recuperació dels cadàvers, que s'allargaria durant dies.

El cementiri de Terrassa va viure els dies més frenètics de la seva història. Els treballadors del centre van fer jornades maratonianes per poder complir amb la feina. La identificació dels cadàvers va ser un procés complicat i que en molts casos no es va resoldre amb èxit.

El 27 de setembre es va celebrar el primer enterrament multitudinari, amb el primer centenar de víctimes.

Les vacunacions per evitar epidèmies, la neteja del fang, la solidaritat espanyola i internacional i el dolor van dominar els dies posteriors a la tragèdia, que es manté inesborrable en la memòria col·lectiva cinquanta anys després.